

Il trovatore. Giuseppe Verdi

On passa l'acció

L'acció se situa a l'Aragó i a Biscaia al segle XV. Té com a rerafons la revolta del Comte Jaume d'Urgell contra Ferran d'Antequera després del Compromís de Casp, en el qual Ferran fou nomenat successor de Martí l'Humà al regne d'Aragó.

Personatges principals

Manrico	Trobador i oficial de l'exèrcit del Comte d'Urgell. Enamorat de Leonora
Comte Luna	Noble al servei del príncep d'Aragó. Germà de Manrico
Leonora	Dama noble, enamorada de Manrico i festejada pel Comte de Luna
Ines	Confident de Leonora
Azucena	Gitana, suposada mare de Manrico
Ruiz	Lloctinent de Manrico

ACTE I

Pati interior del palau de l'Aljafería a Saragossa.
El capità Ferrando explica als seus homes la història del germà petit del vell Comte Luna, que va ser embruixat per una gitana fetillera. La gitana va ser condemnada a la foguera, però poc abans de morir cremada, va demanar venjança a la seva filla, Azucena.

Al cap d'un temps, Azucena va raptar el fill petit del Comte i, en el mateix indret on havia estat cremada la bruixa, es van trobar restes carbonitzades d'un nen. Tothom va creure que es tractava de les restes del fill del Comte.

Ja a punt de morir, el Comte va fer jurar al fill gran que venjaria la mort del seu germà.

En el jardins de palau,
Leonora confessa a la seva confident Ines
el seu amor per un jove trobador, Manrico,
de qui s'havia enamorat en un torneig.

Mentre parlen, arriba el Comte Luna, boig d'amor per Leonora.
La foscor de la nit fa que la jove el confongui
amb el seu amant i se li llença als braços.
En aquell moment arriba Manrico que acusa Leonora d'infidel.
Però la situació s'aclareix i els dos rivals es desafien a un duel.

ACTE II

En un campament enmig de les muntanyes de Biscaia,
diversos gitanos canten a la vora del foc,
al ritme del repicar dels seus martells.

Davant les flames, a Azucena li venen terribles records
i explica al seu fill Manrico la seva veritable història:
la seva mare, acusada d'embruixar el fill petit del Comte de Luna,
va ser cremada, i ella, per venjar-la, va raptar el fill petit del vell Comte.

Quan es van descobrir les restes cremades i fumejants d'un infant,
tothom es va pensar que aquell era el nen raptat.
Però per error, Azucena havia matat
el seu propi fill llançant-lo al foc.
Per tant, el fill petit del Comte segueix viu.
Es tracta de Manrico, germà de Luna
i alhora el seu rival polític i amorós.

Manrico confessa a Azucena que en una batalla contra el seu germà
una força misteriosa li va impedir matar-lo
tot i que el tenia al seus peus, vençut.
Es com si intuís el vincle fraternal que els unia.

En aquell moment apareix un missatger per comunicar a Manrico
que Leonora es disposa a ingressar en un convent de monges,
convençuda que el seu amant ha mort en el duel amb Luna.
El trobador se'n va a trobar-la per impedir-ho.

Però el Comte Luna i els seus homes s'han avançat
i esperen en el convent per raptar Leonor.
Quan aquesta apareix, amb diverses monges novícies,
de sobte irromp Manrico amb els seus homes,
més nombrosos que els de l'exèrcit de Luna.
Aquest és derrotat mentre Manrico s'endú Leonora.

ACTE III

Un campament a la vora del castell de Castellor, a Saragossa.
Ferrando i els seus homes juguen a daus tot esperant que es faci de dia
per assaltar el castell on es troben Leonora i Manrico.

Luna, iracund, rep una notícia que pot fer tornar el seu enemic:
han detingut una gitana, Azucena, a la qual el Comte interroga
després d'haver-se identificat com a ger
mà del nen llançat a la foguera.
Azucena confessa aleshores que és la mare de Manrico,
i Luna vol aprofitar aquesta oportunitat per fer xantatge al seu rival.

En una sala propera a la capella del castell
on es troben Manrico i Leonora,
hi entra de sobte Ruiz, lloctinent de Manrico,
i li comunica que Luna ha fet presonera la seva mare.

Manrico s'apressa per anar-la a rescatar
convençut de que serà condemnada a mort.

ACTE IV

Exterior del palau de l'Aljafería. És de nit.
Luna i els seus homes van prendre el castell
i van fer presoner Manrico. Leonora arriba disposada a salvar-lo.
A canvi d'alliberar Manrico, s'avé a entregar-se a Luna.
Però sense que el Comte ho vegi, Leonora ingereix un verí
que la farà morir abans que Luna la posseeixi.

A l'interior del calabós, Manrico consola Azucena,
que jeu presa al seu costat.
Quan la gitana s'adorm, arriba Leonora
i li diu a Manrico que serà alliberat.

El trobador sospita que ella li ha estat infidel i s'indigna,
tot i que de seguida constata, en veure-la defallir,
que està agonitzant.
Leonora li confessa que s'ha enverinat
per no caure als braços de Luna.

Quan aquest irromp al calabós i veu morta Leonora,
ordena que s'executi Manrico.
Un cop acomplerta la sentència al pati d'armes,
Azucena declara a Luna que Manrico era en realitat el seu germà.
La gitana ha complert la seva paraula
i ha venjat la mort de la seva mare.